

19. Scénář

Stojíme v samotném centru amerického armádního řídicího střediska. Před počítačovými monitory na stolech v několika řadách za sebou sedí muži a ženy v uniformách, na hlavách nasazené sluchátka a mikrofony. Polovina osazenstva kouří cigarety, všichni sledují monitory a velký panel v čele střediska, kde je zobrazena mapa světa s vyznačenými velkými městy.

Pod panelem je velký kulatý stůl, u kterého sedí nebo stojí ovrčkování tlustí muži ve výrazných uniformách a někteří kouří tlusté doutníky.

„Generále, satelity zachytily neznámý objekt, který se k nám přibližuje vysokou rychlostí,“ přiběhl voják a zsalutoval.

Mezi veliteli zašuměl rozruch a začali dělat nějaké nesmyslné činnosti, které vypadaly hrozně důležitě.

„Nepřestávejte předmět sledovat,“ odpověděl generál a snažil se rukou schovat propálenou díru v uniformě.

Žárovka projektoru zablikala a na čelním zobrazovacím panelu se spustil přenos ze satelitu. Laciný počítačový model kosmické lodi o spoustě hran, děl a různých nesmyslných výstupků se přibližoval k planetě Zemi.

„Ty vole, co to je? To má bejt Kapka? Střih, konec nebo jak se to kurva říká! Ufone, kde si ty vyhulenej debile!?“ ozval se Bláznův hlas.

Ono to nebylo úplně normální armádní řídicí středisko, jenom se vzdáleně v něčem snažilo podobat velícímu středisku. Ocitli jsme se na začátku natáčení levného céčkového sci-fi filmu. Kulisy, herci, štáb a zázemí, samý bazarový vybavení.

„Co je, Blázne? Nějaký problém?“ ozval se chraplavý hlas.

„To má bejt jako Kapka? Vždyť ty si s tím scénářem děláš co chceš!“ čítil se Blázen, když přicházel holohlavý chlápek s velmi tlustým břichem, v propoceném tílku, kalhotách na kšandách a s jointem v jedné ruce a lahvovým pivem v druhé.

„Nerozčiluj se Blázne, prosím tě. Včera sme nad tím s grafikem seděli, dali sme pár lajn koksu a přišlo nám lepší tu tvoji vizi trošku vylepšit. Promiň, ale něco tak jednoduchýho jako kosmickou loď v podobě stříbrný kapky mi nikdo nesežere. Točíme laciný scifi a ne Vesmírnou odyseu 3001, vole.“

„No dobře, ale já sem přišel se scénářem a já vymyslel postavy. Dohoda byla přeci jiná,“ oponoval Blázen.

„To ti neberu, scénář je fakt dobrej, ale nezapomeň, že já v tomhle peru prachy z drog, ty žádný prachy nemáš a na nějaký kredity nebo žbluňky ti seru. Kterej idiot by takhle vůbec pojmenoval peníze. Znovu ti opakuju, netočíme komedie, točíme scifi.“ odpověděl chraplák.

„No dobře, co si ještě změnil?“ odevzdaně se zeptal Blázen.

„Toho robota Kokota sem nahradil sexy androidkou Čičou, protože fakt strašně připomínal Kryťáka a z toho ujetýho Číňana sem udělal Číňanku Ping se smrtící kundou se zubama.“

„Ty vole, co ste všechno ste ještě měli?“

„Meskalin, ty vole a teď se pojď podívat na úvodní titulky. Ty sou fakt bomba, padneš na kolena,“ řekl tlustý holohlavý muž jménem Ufon, otočil své tlusté tělo a zamířil ke stolu s alkoholem a počítačem.

Úvodní titulky vypadaly, jako kdyby je vyrobilo děcko v PowerPointu. Na černém pozadí běžel ve stylu Star wars mizející text.

„Centrum alternativního filmu jinak ltd.

Kunda Co.

vyhuleny.net

uvádí

Vesmírní dýleři: návrat z pekla

hrají:

...“

Blázen se posadil do židle a mlčel. Nevěděl co říci, ale protože potřeboval vydělat prachy, nezbylo mu nic jiného než samá chvála.

„Ty vole, dobrý.“

„Že jo, celou noc sme nad tím dřeli jak koně,“ zasmál se Ufon a zapálil další brko.

„Je to vidět,“ zamumlal Blázen a v duchu si říkal, že v takovém průseru snad ještě nebyl.

„Můžeme pokračovat, už sem se vysral,“ přiběhl nějaký chlap.

„Fajn Pedro. Jdeme zase točit. Musíme ještě dodělat pár záběrů z velínu.“

Večer seděli společně v malé promítací místnosti a dívali se na práci za celý den. Kromě toho, co už jste viděli, stihli záběry do kabiny Kapky.

„Generále Blázne, jsme na tom špatně,“ hlásila Číča a kmitala rukama po ovládní lodi.

„Jak moc špatně?“ zeptal se muž ve výrazné uniformě jihoamerického diktátora.

„Padáme k zemi a přistání bude asi tvrdý. Inerciální tlumiče odešly.“

„Kde vůbec jsme?“ zeptala se Ping, která pevně držela opěradla křesla.

„Nevím, kde nás kvantová chyba vyhodila, nad tím budu přemýšlet, až se mi podaří přistát,“ odpověděla Číča a loď se čím dál tím víc klepala.

„Generále, vstupujeme do atmosféry,“ usmála se Číča.

Porada velitelů. Generál zapaluje doutník a odkládá zapalovač.

„Pánové, průzkumné F16 hlásí, že neznámá loď prochází atmosférou.“

„Nějaké odpovědi na pokusy o kontakt?“ zeptal se jeden z velitelů.

„Žádná odpověď,“ řekl generál, „předpokládáme, že mají nepřátelské úmysly a loď je pravděpodobně poškozená.“

Záběr na projekční stěnu, kde byla zobrazena trajektorie letu kosmického plavidla a označené místo předpokládaného přistání.

Generál s krátkým doutníkem pokračuje ve výkladu.

„Naši vědci spočítali trajektorii a místo přistání. Jednotka SEAL je již ve vzduchu a na cestě k souřadnicím, kde se pokusí zjistit, která bije. Máme hlášenou aktivitu od rusů a je takřka jisté, že jejich jednotky Specnaz se nás pokusí předběhnout. Ta technologie nesmí padnout do rukou nikomu jinému než nám. Je vám všechno jasné?“

„Rozkaz generále,“ jednohlasně odpověděli velitelé, povstali a zasalutovali. Vzadu na pozadí začali statisté za počítači a u nástěnných obrazovek jásat, tleskat a objímat se.

Střih na generála s doutníkem vykouřeným tak akorát doprostřed, jak máchá rukama a uklidňuje podřízené.

„V pořádku, ještě jsme nevyhráli. Vlast nás potřebuje a my ji nezklameme.“

Proběhlo další salutování a jáсот ještě zesílil.

Počítačový záběr na hranatou do ruda rozpálenou loď prolétávající atmosférou. Levný model a pozadí, ve kterém byla zřetelně rozpoznatelná ztráta dat při kompresi dat, protože potřebovali šetřit místo ve sdílených diskových polích.

Loď prolétla mraky a vynořila se kdesi nad střední Evropou. Vypadala jako velký padající meteor a rychle se přibližovala k zemi. Pole, louky a lesy se zvětšovaly do té doby, než se loď zanořila do digitálního lesa a kácela stromy, zanechávajíc za sebou digitální kouř a laciné digitální klády létající vzduchem.

Loď zastavila a kamera změnila záběr.

„Generále, jste v pořádku?“ zeptala se Ping a rovnala sukýnku, ze které vylézaly špičky mečů.

„Jo sem, strašná šlupka,“ oznámil Generál Blázen a kontroloval, jestli uniforma neutrpěla újmu.

„Generále Blázne, zaměřili nás radary a energetický články sou v prdeli. Nemáme dost energie k odletu, musíme vypadnout. Zabezpečím Kapku, sebereme nějaký vybavení a zmizíme někam, kde se ztratíme v davu,“ řekla Čiča a cosi nastavovala na ovládacím panelu.

„Mizíme,“ řekla, když byla hotová a všichni vyběhli ven.

Zastavili na dohled Kapky a Čiča se otočila k Bláznovi.

„Generále, vaše hodinky. Nyní jsou klíčem ke Kapce. Zapněte maskování a mizíme.“

Generál Blázen se podíval na hodinky, stiskl tlačítko a Kapka zmizela.

„Kde teda vůbec jsme?“ zeptal se.

„Na Zemi, ale nevím v jaký realitě,“ odpověděla Čiča a tvářila se hrozně vážně. Blázen a Ping pochopili, že je to vážný.

Konec projekce.

„Tak co?“ zeptal se Ufon.

„No dobrý,“ zamyslel se Blázen, „ale s tím doutníkem to nějak nevyšlo. Přišel mi, že byl v každém záběru jinak dlouhý. Bude se to přetáčet?“

„Přetáčet? Ses zbláznil, tenhle sklad mám pronajatej od Vietnamců na tři měsíce a ani o den dýl, ještě jsem dostal slevu na elektriku. Druhá věc je, ty vole, co bys chtěl od mizernejch herců a mizernýho štábu? Aby mysleli?“

„Omezenej rozpočet, ty kulisy dělal kdo?“ vzdychl Blázen

„Ti samí vietnamci, od kterejch mám pronajatý tyhle prostory. Jsou levní,“ odpověděl Ufon.

„No já nevím, ale ...“ zkusil oponovat Blázen, ale raději to vzdal.

„Helejte, děláme levnou produkci, záleží na kvantitě, na kvalitě sere pes, jasný? A teď jdem pařit, noc je teprve na začátku,“ zajásal Ufon a hodil na stolek pytel s koksem. Štáb se na něj vrhl a začal plnit rypáky.

„Já si jdu lehnout, přijdu ráno,“ řekl Blázen, zvedl se a odešel.

Režisér s kozí bradkou, vyvalenejma očima a ve vestě s nápisem „Režizér“ pobíhal po scéně a řval na staty, že jsou příliš pomalí a nic nechápou. Blázen se usadil stranou, pozoroval levný kulisy z kartónů, papundeklu a nakradených planěk. Další den na place začal.

Generál Blázen, Čiča a Ping šli po studiové cestě levnou papundeklovou krajinou, kde se míchaly umělé borovice s umělými smrky, palmami a několika pravěkými přesličkami.

„Generále, vypadá to na dva kilometry pěší chůze. Cítíte se schopným jít po svých?“

„Já kdyžtak řeknu, kdybych nemohl. Procházka po rovině mi nemůže ublížit,“ odpověděl Generál.

V poklidu došli k prvním domkům s nakreslenými okny a rušné silnici, kde zastavili u cedule s nápisem „Hlavní město Praha“.

Chvíli se rozhlíželi a pak si povšimli autobusové zastávky. Došli k ní, pročetli jízdní řád a postavili za dvě důchodkyně s kriptáškami. Báby řešily počasí, neustále si přitakaly a dělaly, že o trojici, která stojí za nimi, vůbec nevědí.

„Hele, už jede,“ ukázal rukou Generál. Stará rozhrkaná a kouřící Karosa zastavila na milimetr přesně, pootevřela a báby začaly nadávat, že nemůžou projít.

Střih na kašlajícího Blázna, který s údivem sleduje, kterak pronajatou halou projíždí stará Karosa a smrdí jako prase. Naprosto nechápal, kde ten vrak Ufon sehnal.

„Musíte zabrat silou, sou nějaký zaseklý,“ ozval se z kabiny řidič. Důchodkyně začaly dvojnásob nadávat, takže musel nastoupit Generál, který se slovy ‚s dovolením‘ mezi nimi prošel pavím krokem a zapřel se rukama do dveří. Musel opravdu hodně zabrat, aby je otevřel, ale nakonec se mu to podařilo.

„Není to prdel?“ zasmál se zarostlý řidič vizáže úchylně, „a pokračujte do vozu, máme zpoždění.“

Nastoupili a posadili se úplně dozadu.

„Číčo, mám pocit, že jsme se ocitli v hrozný díře,“ potichu řekl Generál, aby ho nikdo neslyšel.

„Souhlasím, ale musíme se dostat do civilizace,“ odpověděla Číča a autobus se dal do rozklepaného pohybu.

Během chvíle začalo několik cestujících zvracet a autobusem se nesl zápach zahřátých brzdových destiček. Cesta jinak ubíhala klidně, autobus zastavoval na zastávkách a nabíral další cestující.

Krajina se změnila. Domky se zahradami se změnilly na nakreslené velké domy, činžáky, byznys centra a digitální doprava zhoustla.

Generál zíral z okna a naprosto nechápal. Ani si nevšiml cedule Florenc a autobus sjížděl podél kopce dolů do údolí a na poslední zastávce nabral ještě dva cestující.

Nastal nějaký rozruch.

„Revize jízdenek, předložte jízdní doklad,“ ozval se hlas a Generálovi se před nose objevila ruka s plackou.

„Cože?“

„Předložte jízdní doklad, prosím.“

„Cože?“

„Generále, mám ho zabít?“ zeptala se Ping.

„Já nevím, podle toho co chce,“ odpověděl Generál.

„Předložte jízdní doklad,“ řekl tlustý chlap a otočil se. „Frantó, máme tady tři negry!“

Přisupěl druhý revizor, obdobně tlustý a vytáhl telefon.

„Naposledy se ptám, předložíte jízdní doklady nebo mám zavolat policii?“

„My nic takového nemáme,“ odpověděl Generál.

„Tak předložte osobní doklady,“ řekl revizor.

„Jaký doklady? Já jsem Generál Blázen, tohle je androidka Číča a moje ochránkyně Ping. My nepotřebujem doklady,“ důrazně řekl Generál.

„Jo, tak vy nepotřebujete doklady. Odkud ste utekli, debilové? Franto, volej na centrálu ať jich přijede víc, máme tu nějaký dementy.“

Autobus zastavil u zastávky Florenc, cestující vystoupili a jako poslední šli revizoři s Generálem a jeho posádkou. Venku už čekalo několik neoholených policistů v uniformách z různých zemí a důrazně si poklepávali obušky o dlaň ruky.

„Hele, drsnáci přijeli,“ zasmála se Ping a předvedla několik vyzývavých postojů, až málem vylezly oba cecky z její kožený podprsenky.

„Nebuďte drzá, slečno,“ odpověděl jeden z drsníků. Druhý se přidal.

„Tak kdepak máme ty feťáky.“

„Tady ti tři tvrdí, že nepotřebují osobní doklady a nemají ani platné cestovní doklady,“ začal vysvětlovat revizor.

„Tak černí pasažéři. Copak fetujete, parto? Vypadáte, jako kdybyste utekli z maškarního. Jakpak se jmenujete?“ zeptal se policista.

„Kurva, už sem to říkal tady těm čůrákům,“ zaklel Generál.

„Nebuďte sprostý nebo vám dáme ochutnat naši meducínu,“ fízli zabušili výrazně obuchy do dlaní.

„Dobře, dobře. Tak ještě jednou a naposledy. Já jsem Generál Blázen, tady stojí androidka Číča a moje ochránkyně Ping. Moje ochránkyně Ping je tu proto, abych byl ochráněn před takovými idioty jako jste vy. Já nepotřebuju doklady, stačí, že všichni vědí, kdo kurva sem. Protože mě nudíte, tak až domluvím, tady Ping si s váma pohraje,“ řekl Generál a podíval se po Ping.

Ping se usmála, předvedla několik kung-fu tanečků a než se policisté vzpamatovali, leželi na zemi v kalužích kečupu a řvali bolestí od zpřelámaných rukou a nohou.

Podívala se po dvou revizorech, kteří upustili pokutové bločky a dali se na zběsilý úprk. Jeden z policistů se začal zvedat a požádal vysílačkou o pomoc.

„Helejte, co ste vy zač, vy nejste odsud?“ ozval se tlustý chlap ve špinavém tílku, který kouřil joint a sledoval celou scénu.

„Nejsme, proč?“

„Protože ste v prdeli a teďka po vás půjdou všichni policajti z města. Máte dvě možnosti, buďto půjdete se mnou a nebo na vás začne hon. Jo, chvíli vydržíte, ale ste jenom tři podělaný cizinci z jiný reality.“

„Cože?“ podivila se Ping.

„Já to poznám a tady androidka to určitě potvrdí,“ řekl tlustoch, mrkl na Čiču a ukázal dlouhý šedivý jazyk.

„Generále, asi bych ho poslechla a šla s ním,“ řekla Čiča a v dálce se začal ozývat zvuk policejních houkaček.

Byli v luxusním bytě a seděli u stolu.

„Mě říkaj Ufon, odkud přesně jste?“ zeptal se Ufon a hodil na stůl pytel s koksem.

„Z jiný reality, strhla nás kvantová bouřka a vyplivla u vás. Havarovali jsme kousek za městem, máme poškozený energetický články a řekla bych, že jsme vzbudili trošku zájem. Asi už o nás místní vědí,“ odpověděla Čiča.

„To není dobrý, můžete u mě zůstat, ale problém je, že zadarmo to nebude,“ zamyslel se Ufon a šňupl koks.

„Máme naše peníze, ale ty tady asi budou k ničemu,“ řekl Generál.

„To asi ne, nejsou náhodou ze zlata nebo stříbra či z diamantů?“

„Nejsou, digitální měna,“ přidala se Čiča.

„Jo, tak tu si strčte do prdele. Si to odpracujete,“ rozhodl se Ufon.

„Co děláš?“

„Co myslíš, že asi dělám?“ podivil se Ufon a ukázal na koks.

„Zabíjíš se drogama z nešťastný lásky?“

„Ale nasrat, žiju tu už pár let, tahle zastrčená planeta má spoustu výhod, ale hlavně je tu neuvěřitelně klid. Sice se místní sem tam po letech ve větším počtu vzájemně vyvraždí, ale už dlouho válka nebyla a lidi se maj dobře, takže utrácej rádi a hodně za drogy. Kokain, extáze, lsd, párty fety.“

„Áááá, kolega,“ zasmál se Generál a vysvětlil Ufonovi, že jsou kolegové z oboru a dal mu ochutnat trávy, kterou měl sebou.

„Helejte, vy se mi fakt líbíte,“ smál se Ufon, když hulil Generálovu trávu.

„Co to je za papíry?“ zeptala se Ping, která listovala hromadou papírů.

„Scénáře, ale hrozný sračky. Peníze peru přes svoji společnost a točím ultralevný videosračky. Levná televizní produkce.“

„My jsme natočili jeden film a vyhráli hlavní cenu,“ řekla Ping.

„Fakt? Co to bylo?“

„Kanibalský horor.“

„Fakt, kdo psal scénář?“

„Generál.“

„Fakt? Mám nápad.“

„Jakej?“ zeptal se Generál.

„Minulej tejden mi zavřeli scénáristu za výtržnosti pod vlivem a urážku presidentskýho orgánu, takže bys mohl zkusit napsat pár scénářů a tím by sis odpracoval dluh a možná něco i vyděláš. Co ty na to?“

„Zkusit to můžeme, kdy chceš první?“ řekl Generál.

„Do konce týdne?“ zeptal se Ufon.

„Dobře,“ řekl Generál a podíval se na Čiču a Ping. „Co mám dělat? To dám.“

Na konci týdne měl Generál na stole štos papírů s názvem „Výlet“.

O dva dny přiběhl Ufon celý rudý a křičel.

„Ty vole, Generále, to je skvělý. Ze života, že jo?“ Ufon byl naprosto nadšený.

„Je, doufám, že se líbí.“

„Jo, piš dál, zase za týden chci další scénář. Kámo, ty budeš zlatá žíla,“ smál se Ufon a drtil šutrák koksu.

Americké velicí středisko. Generál s doutníkem hovoří s Bílým domem a presidentkou Spojených států amerických. Sexy děvka s velkýma kozama v přiléhajícím koženém oblečku.

„Paní presidentko, agenti hlásí, že v Praze na Florenci nějací tři cizinci vzbudili pozornost. Čekáme na záběry z kamer. SEAL jsou na cestě.“

Odpovídá sexy černá kočička s velkýma kozama.

„Generále, udělejte vše proto, aby jste je dopadli. Hlavně v tichosti a aby zůstali živí. Rozumíte?“

„Rozumím, paní presidentko. Konec.“

Generál si oddechl a vypil sklenici whiskey.

„Spusťte akci,“ rozkázal a kouřil z doutníku.

Ruské středisko. Zakouřená místnost. Sochy Lenina, Stalina, po zdech obrazy Marxe, Engelse a jiných papalášů.

„Soudruhu generále, Specnaz jsou na cestě za sledovaným subjektem.“

Generál v široké ruské čepici se otočil, vyndal z úst cigaretu s dlouhým filtrem a prohlédl si vojína.

„Dobře, nyní mě spojte s prvním tajemníkem.“

Na zdi se odsunul obraz Marxe a odhalil zrnící obrazovku. Zrnění ustalo a objevila se tvář muže s mohutným obočím, mastnými vlasy, sedícím u stolu s vodkou a okurkami.

„Proč jsem rušen, soudruhu generále?“

„Soudruhu první tajemníku, Specnaz jsou na cestě k havarovanému mimozemskému subjektu.“

„Dobře, v čem je problém?“

„Je to v Čechách, kousek u Prahy.“

„V čem je problém?“

„Zájmová oblast NATO.“

„Čechy už nejsou naše?“

„Soudruhu první tajemníku, už dlouho ne.“

„To nevádí, pokračujte,“ odpověděl tajemník a přenos byl ukončen.

„Snad nevyvolám válku,“ pomyslel si generál a zvedl sluchátko telefonu.

„No, Ufone, to ti povím, tohle bude pecka. Poslední scénář ber jako poděkování za všechnu pomoc,“ řekl Blázen, když sjížděli lajny koksu a denní práci.

„Taky si myslím,“ usmál se Ufon a natáhl lajnu.

Režisér s mohutným plnovousem a vestou s nápisem „Režizér“ pobíhal po place a Blázen s Ufonem si uvědomili, že už je zase ráno. Blázen otevřel pivo, ubalil joint a dal poslední lajnu. Ne, že by začal holdovat drogám, ale cítil to spíš z povinnosti a nutnosti, než z radosti.

Generál Blázen, Čiča a Ping seděli v kuchyni u Ufona a zírali do počítače.

„Generále, už tu tvrdneme pár týdnů a nic se nezměnilo. Máte za sebou literární maraton, ale naprosto bez užitku za pár divných papírků s obrázky dávno mrtvejch lidí, kterým říká peníze,“ promluvila Čiča.

„Já vím a navíc vypadám strašně obyčejně. Ten debil mě donutil sundat uniformu,“ odpověděl Generál a podíval se po svých džínách a ošuntělém tričku s Madonnou.

„Mě už taky nebaví vymetat místní podniky a kluby, místní frajeři jsou fajn, ale pořád je to tu buranov,“ vložila se Ping.

„Tak co podnikneme?“ zamyslel se Generál a zapálil joint.

„Mám takový malý nápad. Procházela jsem informace o nejbližších jaderných elektrárnách, kde bychom mohli najít nějaký odpad, který by se dal použít v palivových článcích.“

„Na co si přišla, drahá Číča?“

„Generále, v širším okolí je dost elektráren, ale všechny jsou průmyslové objekty s vysokým zabezpečením. Tam nemáme šanci, ale ...“

„Co ale...?“

„Ale, zjistila jsem, že několik kilometrů za Prahou je výzkumný reaktor nazývaný Vrabec, který nebude tak zabezpečen a nějaký odpad by se tam mohl najít.“

„Uděláme si výlet, paráda,“ zaradovala se Ping.

„Tak co bando, jak se máte?“ vstoupil Ufon.

„Jedeme na výlet,“ odpověděla Číča.

„Nechystáte se zdrhnout, že ne? Ještě potřebuju pár scénářů, aby prádelna jela na stoprocentní výkon.“

„Nechystáme, ale máme taky svý problémy, který musíme vyřešit,“ konstatovala Číča a začala se tvářit odhodlaně.

„Dobrá, dobrá, udělejte si volno. Kam chcete jet?“

„Do Řeže, prý je tam hezky,“ odpověděla Ping a zaculila se. Vůbec s culíky vypadala velmi roztomile.

„Dobře, dobře,“ mumlal Ufon, „hlavně si na nádraží nezapomeňte koupit lístky, ať zjistíte, k čemu jsou ty papírky, který jste vydělali. A neupozorňujte na sebe příliš, jasný?“

Ufon přemýšlel, jestli mu přeci jen něco neuniká, ale nic ho nenapadlo, tak se sehnul ke stolu a šňupl lajnu.

„Sem si všiml, že koks nebereš,“ otočil se k Ping.

„Já mám svůj perník,“ odpověděla a vytáhla malé decentní stříbrné šňupátko s průhledným zásobníkem z diamantového skla, ve kterém bylo pár gramů čirých krystalů. Vyklepla dávkou, naplnila dávkovač a šňupla si.

„Stačí 50mg a fičíš jak kolumbijský dělník na kokainovém poli,“ něžně se usmála.

Díváme se okem nádražní bezpečnostní kamery na jednu z kas, u které stojí naše trojice a poprvé nakupuje. Iniciativy se žensky chopila Číča, která vysvětlila, že vlakem nikdy ještě nejeli a že chtějí tři lístky do Řeže a zpět.

Bezpečnostní systém by nezareagoval, kdyby Číča nezaplatila pětitisícovkou, ale stalo, systém zareagoval a vyslal signál drátem. (Nyní efekt digitálních dat letících drátem. Některý barevný tunely, průlety bleskama nad procesorovými deskami až na úroveň atomů. Prostě nějaký takový klasický céčkový počítačový efekty.)

Kulisy se změnily. Generál Blázen s Číčou a Ping stojí na nástupišti malého středoamerického nádraží z doby divokého západu a na pozadí hraje harmonika. Zvukař byl očividně kreativní.

„Tak kam půjdeme?“ zeptal se Generál.

Číča se dívala do přístroje a pak ukázala směrem, odkud vítr hnal pouštní růže.

„Jak daleko půjdeme?“ zeptala se Ping.

„Pár kilometrů.“

„Nepronajmeme si nějaký dopravní prostředek? Bude velmi horký den,“ pokračovala Ping.

„Mohli bychom,“ odpověděla Číča a rozhlížela se po okolí.

„Generále, máme štěstí, támhle je půjčovna velbloudů,“ ukázala rukou.

Opravdu přes ulici byla půjčovna, před kterou stál muž v turbanu a pouštním oblečením a kouřil cigaretu.

Podařilo se jim levně pořídit pár postarších dromedárů a pomalu kráčeli pouští.

Po několika hodinách na přímém slunci zdechl první z dromedárů a chvíli po něm druhý.

Třetího dromedára se jim slítovalo, takže Číča slezla a šli všichni pěšky.

K večeru, těsně před západem, spatřili na obzoru pyramidu a chladicí věž.

„Generále, jsme u cíle,“ řekla Číča.

„Jak se chceš dostat dovnitř?“ zeptal se.

„Budeme se vydávat za vědeckou návštěvu. Připravila jsem falešný průkazky a když necháte mluvit jenom mě, možná nám skočí do pasti.“

„Číčo, co bych si bez tebe počal,“ řekl Generál.

„A co já?“ zeptala se Ping.

„Bez tebe se taky neobejdu,“ dodal.

Na vrátnici výzkumného ústavu vládla vzrušená nálada. Číča si s ředitelkou vysvětlovala principy reaktorů a snažila se ji přesvědčit, že jsou skutečně vědecká návštěva z Austrálie a všechny papíry mají v pořádku. Hlavně se Číča strašně divila, že o nich nikdo nic neví, když vše bylo předem domluvené.

To zabralo, protože Číča svými argumenty a znalostmi všechny nečekaně přesvědčila o své technické kompetenci a chudák ředitelka si nebyla jistá, jestli některým částem výkladu rozuměla. Nicméně nakonec exkurzi povolila a rozhodla se je po provozu provést osobně.

Byli v řídicím centru vybaveném starými levnými počítači, černo zelenými monitory, spoustou drátů po zdech, zemi a u stropu, s výhledem na malý reaktor, zhotovený kulíčkem, který naprosto netušil, co vlastně vyrábí za rekvizitu.

„Generále, Ping, vyslechněte si přednášku, já se nenápadně vypařím a najdu ten jaderný odpad. Ping, použij na mě jedno z těch svých mizících kung-fu kouzel,“ zašeptala Číča.

Ping se nenápadně rozhlédla, vytáhla malou kuličku a hodila na zem. Číča zmizela v oblaku kouře a nikdo si jakoby ničeho nevšiml. Ředitelka započala výklad.

Androidka Číča byla zpět celkem rychle a nikomu nebylo nic divné. Ředitelka jela nějaký velmi nudný výklad, Ping s Generálem se snažili neusnout a nepřestávali přikyvovat hlavami.

„Generále, bylo to snazší než sem myslela, máme kolik potřebujeme, protože toho mají opravdu hromadu za posledních padesát let. Mohli by z toho materiálu postavit dvě pořádné atomovky. Mizíme, vypadáte zrudně. Ping, použij ještě jednou to své kouzlo.“

Ping se probrala z letargie až radostí nadskočila. Vytáhla tři kuličky, hodila je na zem a všichni zmizeli v kouři.

Kung-fu přenášeč trik je přenesl na Malostranské náměstí.

„Co to bylo?“ zeptal se lehce otřesený Generál.

„Šaolinské tajemství,“ usmála se Ping.

„A mohlo nás to dostat nenápadně i tam?“

„Mohlo, generále,“ smála se Ping.

„A proč sme...?“

„Protože jsme jeli na výlet, ne?“

„Aha. Ale teď bysme mohli jít domů a odpočinout si.“

„Proč ne, projdeme se přes Karlův most a pak chytíme dročku,“ řekla Číča a měla přes rameno luxusní kabelku, ve které se rýsoval obrys hranaté krabičky.

V americké centrále vládlo napětí. Generál a jeho velitelé se právě dozvěděli, že jejich agenti objevili mimozemské návštěvníky na Karlově mostě.

Všichni už byli značně unavení, opilí a plíce je bolely od kouření doutníků, ale armáda nikdy nespí, tak generál musel vydat podřízeným rozkazy.

Najednou přiběhl vojín a cosi pošeptal generálovi do ucha. Ten se chopil sklenice a mocně upil.

„Právě mi ohlásili přítomnost Specnaz, musíme jednat rychle. Přikažte SEAL, ať je nějak nenápadně a v klidu odvedou na americkou ambasádu do bezpečí. Hlavně nezpůsobit rozruch.“

„Generále, je dobrý nápad použít SEAL?“

„Ať dělají to, k čemu sou vycvičený,“ zamručel generál.

Centrálou to zašumělo, ale nikdo nic neřekl. Telefonní dráty se začaly žhavit a proces začal.

Na druhé straně světa v zakouřené místnosti s dlouhým širokým stolem, pod bedlivým dohledem portrétovaných pohlavárů strany, u velkých popelníků a velké láhve vodky probíhala debata tří generálů v širokých čepicích.

„Soudruzi, použít Specnaz je šílenství, vždyť jsou tam američani.“

„Nedá se nic dělat, první tajemník vydal rozkazy.“

„Soudruzi, jestli se něco posere, tak je to náš konec.“

„Na nás,“ pozvedli plné stakany a naráz je vypili.

Generál Blázen, Číča a Ping stáli uprostřed Karlova mostu a kochali se panoramatem.

„Ty vole, co ty kulisy? Proč kurva poušť a velbloudi?“ zeptal se Blázen, když skončila večerní projekce.

„V půjčovně kulis bohužel neměli jakýkoliv evropský město, tak sem musel vzít zase zavděk tím co zbylo,“ odpověděl Ufon.

„Měl jsi to nechat udělat vietkongy, praxi už mají.“

„Jenže ti by postavili Sajgon, ty vole. Stačí, že tady strašně smrdí hulení posledních pár dnů.“

„Taky sem si všimnul. Hele Ufone, k přepadení už jste se už dneska nedostali?“

„Blázne nikoliv, až zítra. Dneska je pařba, udělal sem kšeft a celkem úspěšnej.“

„Dík za pozvání, ale s tebou je život jedna velká pařba. Půjdu za Pongem a Kokotem zjistit, jestli se už vrátili z tahu po Praze.“

„Jak myslíš, uvidíme se zítra.“

Ráno přišel Blázen na natáčení a všude vládl čilý ruch. Kdosi přes noc postavil část Karlova mostu, která sice připomínala most z viktoriánské Anglie, ale díky pozadí Pražského hradu se dalo poznat, kam směřovala snaha kulisáků.

Chlap ve vestě s nápisem „Režizér“ byl čerstvě oholený a zrovna si vytahoval buchnu z žíly. Taktak ji stihl vyndat a upadl do slastného komatu.

„Hérák. Jeho slabost. Jako režisér je dobřej, ale když se sjede, je s ním konec. Za hodinu dostane perník rovnou do trubky a uvidíš jaký umí točit maso,“ suše řekl Ufon.

„No to sem zvědavej,“ řekl Blázen, posadil se a začal motat brko.

Generál Blázen, androidka Číča a Ping prošli branou a vstoupili na starobylý most, jenž byl po stranách lemován sochami svatých defakto z celého světa. Nechybělo několik Buddhů a animistických bůžků, kteří dodávali mostu zvláštní výraz, jenž doplňovaly prazvláštní postavičky od živých soch, přes hudebníky, malíře a pouliční komiky. Mezitím davu turistů, kteří se prodírali všemi směry, aby se dostali k jednotlivým stánkům se suvenýry a k ostatním atrakcím.

Prodrali se statisty až doprostřed mostu, kde Ping začala ve vzduchu tušit problém.

„Generále, cítím nad mostem adrenalin a testosteron. Někdo je nám v patách a chce nás dostat.“

„Máme čas zdrhnout?“ zeptal se Generál.

„Nikoliv,“ řekla Ping a podívala se přes kamenné zábradlí, „a dolů to taky nejde.“

„Čas na bitku?“

„Generále, vypadá to tak,“ řekla Ping, odsunula Generála za sebe pod nějakou sochu a Číča zaujala postoj vedle ní.

Ping rozeznávala hranaté hlavy vycvičených vojáků přibližujících se z obou stran mostu. Když vytáhla meče, Číča vyndala z kabelky dva gatlingovy rotační kulomety a společně zaujaly obranný postoj.

V davu nenastala dle očekávání panika, nýbrž turisté a návštěvníci zatleskali a začali házet Čiče do kabelky peníze.

Ping začala předvádět kung-fu triky s meči, sekání jablek na hlavách, žonglování či polykání a peníze se jen sypaly.

Legrace však netrvala dlouho, protože přišel první hranáč a promluvil.

„Půjďte v klidu s námi na americkou základnu a nic se vám nestane.“

Ping se po něm dívala, pak na Čiču a Generála a odpověděla.

„Nasrat.“

Z davu se vynořil další hranáč, tentokrát oblečený v námořnickém tričku.

„Soudružko, půjdete s námi jinak nemůžu ručit za bezpečí těchto nevinných civilistů.“

„Cože? Jaká kurva soudružka ty rudej emane. Nikam nepůjdeme,“ odpověděla Ping.

„V tom případě dojde na násilí,“ řekl nekompromisně námořník.

„Nemám problém,“ souhlasila Ping, vylezla na sochu a zakřičela.

„Všichni, kteří nepatří k těmto dvěma šaškům, mají deset sekund na opuštění tohoto prostoru. Jinak nemůžeme ručit za vaše životy.“

Nyní nastala pravá panika, kterou pochopitelně zaregistrovaly kamery na věžích a zaujala i dispečera městské policie. Strih do laciného kamerového centra, kde u pultu sedí dva policisté ve výrazných komických uniformách, kouří cigarety a sledují porno. Přeplněný popelník samozřejmost.

„Deset, devět, osm, sedm, šest, pět, čtyři, tři, dva, jedna a do píše nula,“ odpočítávala Ping čas do masakru. Když skončila, v nejbližším okolí byli jen ozbrojení vojáci na dovolené, Ping, Čiča a za nimi schovaný Generál.

Čiča a Ping se na sebe podívaly a spustily kulometry. Nikdo pravděpodobně nečekal, že Čiča držela skutečně zbraně a tak nastala fakt megajatka.

Ten kdo se nerozeběhl během slov „sedm“ a „osm“ měl málo šancí na přežití. Kulometry utichly a Ping začala dorážet nebožáky, kteří křičeli bolestí.

„A to mělo bejt jako všechno?“ zamyslela se Čiča.

„Já doufám, že jo,“ odpověděl Generál za jejími zády a v tu chvíli se začaly spouštět z nebe lana a po nich ninjové. Přes kamenné zábradlí se přehodily kotvy s lany. Ping koukla dolů k hladině a všimla si plujících letadlových lodí a několika ledoborců. Přeběhla na druhou stranu a tam se zrovna z vody vynořovala ponorka.

„Tohle bude vostrý,“ křikla Ping a začala zabíjet jednoho ninju za druhým.

Přes zábradlí se přehoupaly sovětské speciální jednotky a zahájily palbu, kterou Čiča opětovala a kromě zabitých vojáků zničila i kus mostu.

Ping tančila kung-fu tanec po mrtvých tělech a přidávala další.

Mrtvol na scéně přibýlo natolik, že v záběrech byli vidět členové štábu, jak se snaží co nejnápadněji odlehčit konstrukci, která držela kulisy mostu.

Čiče došly náboje v kulometech, tak je nahradila dvěma plazmovými paprskomety a začala střílet po válečných lodích.

„Mám takovej pocit, že ninjů už nepřibývá tak rychle a vojáci asi už došli,“ konstatovala během už vlastně nudně krvavé řeže Ping.

„Mám objednat další?“ zasmála se Čiča, protože loď se daly na ústup a ponorka také zmizela.

„Já nevím, aby se producent nenasral,“ odpověděla Ping a usekla další dvě hlavy maskovaným útočníkům.

„Fakt sou slabý,“ dodala.

V dálce se ozvalo houkání sirén.

„Městská policie, měli bychom zmizet,“ řekl Generál.

„Souhlasím,“ pověděla Ping, vykuchala a zabila poslední dva chudáky.

„Kam půjdeme?“

„Pryč od houkání, Generále,“ řekla Ping a rozeběhla se zpět k Malostranskému náměstí.

Karlův most byl docela poničen a všude se válely kusy rozličných údů a vnitřností. Krev tekla proudem do kanálů a Japonští turisté spokojeně projížděli fotky z několika posledních minut.

„Docela ses vyřádila,“ prohlížela zkázu Číča.

„Právě kvůli tomuhle mě Generál platí,“ zasmála se Ping.

„Hele, ty vole, Ufon,“ ukázal Generál rukou k zaparkovanému vozu.

„Vy volové, pojďte sem a rychle. Tahle apokalypsa běží v přímým přenosu na všech kanálech. Doprdele, vy se nezdáte. Nasedejte.“

„Hele, Ufone, můžu se zeptat na něco osobního?“ zeptal se Blázen, když skončila projekce.

„Můžeš,“ řekl Ufon a natáhl lajnu.

„Ty lidi, který sem viděl odtahovat štábem v některý záběrech, byli fakt mrtví?“

„Jo, trošku se nám to vymklo z kontroly, ale ničeho se neboj,“ zasmál se Ufon a ukázal rukou směrem k nějakým barelům.

„Eh, nechápu?“

„Kyselina sírová,“ suše řekl Ufon a natáhl další lajnu.

„Aha. Kolik těl?“

„Patnáct.“

„Hm, ty vole, neprodraží se natáčení trošku?“

„Vždycky počítám se ztrátami, všechno ilegálové,“ zasmál se Ufon a podíval po Bláznovi, „dneska má moje účetní narozeniny, zúčastníš se?“

„Už zase mejdan?“ podivil se Blázen.

„Šéfe, jak se máte?“ ozval se Pong a Kapitán se otočil.

„Pongu, Kokote, co tady děláte?“ překvapeně se zeptal.

„Šéfe, Ufon nás pozval, že prej bude dneska velká oslava narozenin,“ odpověděl Pong.

„Ahááá,“ řekl Blázen, zakroutil hlavou a potáhl z jointu.

Ufon se zvedl a naznačil, že mají jít za ním. Dovedl je na konec haly, zaklepal na malá dvířka a otevřel. Vstoupili na písčnou pláž u velkého bazénu, s palmami v květináčích a plážovým barem, vedle něhož byla postavena aparatura, kterou tunil nějaký DJ. Nad tím vším svítilo několik řad sodíkových výbojek, které svým vyzařovaným teplem zvýšily teplotu v hale na příjemných tropických 30stupňů.

Tři technici zrovna instalovali rozprašovač vody, aby se měli návštěvníci kde svlažit a Ufon hodil na barový stůl asi kilogramovou cihlu kokainu a vedle něj zabodl velký porcovací nůž na ryby. Dlouhá noc započala.

Blázen si uvědomil, že je už ráno, když se u bazénu objevil chlapík ve vestě s nápisem „Režizér“ s ‚volantem‘ kolem huby a začal vyřvávat něco o tom, že už je ráno a je potřeba začít zase natáčet.

U Američanů v řídicím středisku bylo velmi rušno. Generál rozléval velitelům alkohol z láhve, kouřil doutník a na pozadí v řadách zaměstnanců vládla nervozita a stres.

„Pánové, čekáme, až se připojí paní presidentka,“ řekl nervozní generál.

Uběhl nějaký blíž nespecifikovaný čas, když obrazovka přestala zrnit, objevilo se logo úřadu presidenta Spojených států, pak nějaký kecý o navazovaném šifrovaném spojení, aby se nakonec z kostiček vynořila presidentka v jednom ze svých vyzývavých oblečků a vypadala velmi nasraně.

„To se vám fakt pánové povedlo, já mám plnou prdel atomovek, já tam jednu pošlu a bude klid.“

„Paní presidentko, to nemůžeme,“ oponoval generál.

„Generále, proč bychom nemohli?“

„Paní presidentko, Česká republika je náš spojenec a nemůžeme bombardovat atomovkami naše spojence.“

„Proč bychom nemohli? Vždyť leží na druhý straně zeměkoule.“

„Asi bychom naštváli Rusy, odpálit jim atomovku u prdele,“ dodal jeden z velitelů.

Generál si kapesníkem z čela setřel pot.

„To je druhá věc paní presidentko, Rusové by se cítili dotčeni a dal by se předpokládat odvetný útok.“

„Tak co chcete doprdele dělat?“ zamručela nasraně presidentka a za ní byli vidět tři velcí nazi černoši.

„Vyšleme Braddocka,“ řekl generál, vyndal doutník z úst a odklepl do popelníku.

„Dobrý nápad. Teď mě nerušte, mám důležité mezinárodní jednání,“ odpověděla presidentka a přerušila vysílání.

Střih do texaského ranče, kde zrovna nějaký muž krotí ohromného rozzuřeného býka. Branou projíždí dvě limuzíny a z první vystupuje muž v uniformě.

„Plukovník Braddock?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl.

„Spojené státy vás potřebují. Je tu někdo, kdo s vámi chce mluvit.“

V jedné limuzíně se stáhlo okénko a vyvalil ven hutný dým, ze kterého se vynořila hlava s doutníkem v ústech.

„Plukovníku, nastupte prosím,“ řekl generál.

Soudruh první tajemník zuřil. Velice zuřil, rozházel sklenice, láhve, papíry, celý stůl. Popelník letěl vzduchem a srazil bustu soudruha Lenina.

Generálové se svými širokými čepicemi sledovali celou scénu na obrazovce a snažili nedávat najevo strach. Všichni se již viděli na Sibiři v pracovním táboře.

Když se první tajemník uklidnil, pokračoval v projevu generálům.

„Není možné, aby naše jednotky Specnaz utrpěly porážku na veřejnosti. Nasadíte Igora s Ivanem a jestli celý problém nevyřešíte, nechám vás popravit za velezradu. Rozumíte?“

Generálové sklapli paty, zasalutovali a společně zhlásili: „Rozkaz, soudruhu tajemníku.“

Obraz zmizel a generálům se ulevilo.

Pucflek, který vylezl ze stínu okamžitě rozlil stakany vodky a zase zmizel.

„Soudruzí, jsme v prdeli,“ řekl jeden z generálů, pozvedl stakan a připil ‚Na vlast‘. Ostatní se ihned přidali.

Další rundu rozlil generál sám.

„Soudruzí, Ivan s Igorem dlouho nebyli na misi, ale nezbývá nám nic jiného, než vypustit krakeny,“ pozvedl stakan a počkal na ostatní soudruhy.

Daleko ve studené Sibiři cvakl zámek a otevřely se ocelové dveře chladné podzemní kobky. U železného stolu seděly dvě obludy a hrály šachy.

Generál Blázen, Čiča a Ping seděli u Ufona doma a sledovali televizní noviny.

„Ty vole, to není dobře pro byznys, že vyhlásili výjimečný stav. To je kurva špatný pro byznys,“ hudroval Ufon a sklonil se nad lajny.

„To je špatný pro nás všechny,“ promluvil Generál.

„Musíme zůstat zalezlí. Jak moc je tenhle byt bezpečnej?“ zeptala se Ping.

„Dost bezpečnej, si myslíte, že mi ho představovali domorodci?“ vyčítavě se podíval Ufon po Ping.

„Se ptám, promiň. Uděláme mejdan?“

„Ne,“ odpověděli jednohlasně.

Další den. V televizi nudný program, všechny VHS kazety s pornem sjetý.

„Uděláme mejdan?“ zeptala se Ping.

„Ne,“ odpověděli jednohlasně.

Zase další den. Televize vypnutá, veškeré porno časopisy třikrát přečtený.

„Uděláme mejdan?“ zeptala se Ping.

„Ne,“ odpověděli jednohlasně.

A další den. Na Internetu píšou, že bezpečnostní síly nechaly vypnout Internet a mobilní síť. Online porno stále jede.

„Uděláme mejdan?“ zeptala se Ping.

„Ne,“ odpověděli jednohlasně.

Večer následujícího dne zvoní mobilní telefon. Ufon se na něj podívá a odmítne hovor.

„Kdo to byl?“ zeptal se Generál.

„Nějaký holky, asi chtěj pařit,“ odpověděl Ufon.

„Uděláme mejdan?“ zeptala se Ping.

„Ne,“ odpověděli jednohlasně.

Už to vypadalo, že se Ping zase zeptá zbytečně, když tu další večer zazvonil bytový zvonek.

Ping se zvedla, šla ke dveřím a otevřela. Na chodbě stáli dvě hromady masa s blond vlasy a modrýma očima, v námořnických tričkách a v ruce drželi krabice s pizzami. Ping trošku zaujalo, že oběma poslíčkům pizzy chyběly krky, takže to vypadalo, jakoby hlavy přímo přecházely v trup. Otočila se do bytu a zakřičela.

„Objednával si někdo pizzu?“

„Né, proč?“

„Jsou tu nějakí dva...“ stihla říct Ping, než ji zastavila pěst jedné hromady masa a odpálila chodbou zpět do společenské místnosti.

„Co to kurva?“ postavil se Ufon a zíral jako blázen. „Kterej idiot je sem pustil?“

Číča skočila po druhé hromadě masa, která se blížila ke Generálovi a zavěsila se za výstupek, který mohl být hlavou.

„No to mě poser,“ zvedala se Ping ze země a vypadala otřeseně.

„Kurvy jedny zasraný, tohle bylo nefér a to já nemám kurva ráda,“ vytáhla meč a postavila se druhé obludě.

„Já sem Ivan,“ řekla hromada svalů.

„Mě je úplně u prdele, kdo seš, ale nasral si mě fakt dost. Teď zemřeš,“ dořekla a vyskočila do vzduchu. Ivan velmi rychle zareagoval a vykryl úder.

Ping dopadla na obě nohy a uznale pokývala hlavou. Ivan rukou naznačil, že má útok opakovat. Ping vyskočila do vzduchu, přeletěla ho a dopadla za něj. Rus se rychle otočil a jak se otočil, Ping se sklouzla po zemi mezi jeho nohama a velmi prudce ho udeřila do rozkroku, takže šel Ivan do předklonu a následně upadl na zem s opravdu velmi bolavými koulemi.

Druhý Ivan přerušil svůj souboj s Číčou a nechápavě zíral.

„Starej, ale dobrej trik,“ zasmála se Ping a vrazila Ivanovi svůj meč do hlavy.

„A ty se jmenuješ jak? Taký Ivan?“

„Igor, jmenuji se Igor,“ řekl druhý Ivan.

„Jak si nás našel?“ zeptal se Ufon.

„Jednoduše, jeden z našich špehů hlásil, že tady v domě znenadání utichly po letech mejdany a že se tady děje něco divnýho,“ odpověděl Igor.

„To mě poser. Někdo z baráku?“

„Ne.“

„Aspoň tak. A co tady chtějí Rusové?“ pokračoval Ufon.

„To samé, co Američani.“

„A co chtějí Američani?“

„Vás. Víme, že máte za Prahou mimozemskou loď.“

„Aha,“ zamyslel se Ufon a podíval se na Ping, která ihned pochopila, co se po ní chce.

Vyskočila do vzduchu a zaťala meč do Igorovy hlavy. Jenže se nic nestalo, akorát se ozval zvuk srážky dvou kovů.

„Dopr...,“ zamumlala Ping a provedla úder na levou ruku. Igor ji zvedl a opět se ozval skřípavý zvuk dvou kovových předmětů.

„Do koulí to ani nezkoušej,“ řekl Igor a pomalu se přibližoval.

„Máš je taky kovový?“ zasmála se Ping, odhodila meč a vytáhla kovovou jídelní hůlku.

„Tím mě chceš zabít?“ zasmál se Igor.

„Ano, oči a uši kovový určitě nemáš,“ zasmála se pro změnu Ping a roztančila se, až kolem ní létaly okvětní lístky lotosového květu, ptáci se rozezpívali a květiny rozkvetly. Igor zjihl a na jeho hranaté tváři se objevil úsměv.

Ping tančila a Igor se stále usmíval. Usmíval se i ve chvíli, kdy mu Ping šeptala do ouška nějaké sladké dívčí kung-fu tajemství a až pozdě si uvědomil, že mu prochází hlavou kovová jídelní hůlka. Rozkvetlá scénérie zmizela, Igor klečel na kolenou a díval se Ping do očí. Pak padl s dutou ranou k zemi.

„Vypadal, že umřel šťastný. Smrt hůlkou je jedna z nejlepších,“ řekla Ping a vytáhla hůlku z hlavy.

Nastalo ticho, které po chvíli přerušil Ufon.

„Musíme vypadnout.“

„Ty vole, dnešek se vám povedl,“ řekl večer po předváděčce Blázen a hulil brko.

„Že jo,“ řekl Ufon.

„Dneska natáčíme noční scénu, zdržíš se?“

„Já nevím, měl bych?“ zeptal se Blázen.

„Jak chceš, bude mejdan.“

„Už zase?“

„Jo, výjimečný stav skončil, obchody se zase hýbou a scénárista si půjde na deset let sednout, protože ty školačky nebyla kachna, ale pravda. Měl doma ve sklepě sedm malých školaček, ty vole Blázne, já bych se posral, sedum malejch školaček, prasák starej. Ale měl aspoň koule, že mě neprásknul.“

„Tak to teda bude mít dost času na vymejšlení scénářů a bude psát horory z vězení. Určitě si užije,“ zasmál se Blázen, odložil vajgl do popelníku a zvedl se.

„Půjdu se vyspat, myslím, že dneska to není poslední párty světa.“

„Okej.“

Když Blázen odcházel, chlapík s císařským knírem ve vestě „Režizér“ naháněl herce a staty do umělého lesa z fošen, provazů a plastového listí.

Stál u dveří „ateliéru“, když zhasla světla v tmě svítili jen žhavé konce cigaret, doutníků a jointů.

Vládla stoprocentní tma, kterou narušovalo houkání sýčka a sem tam hvězda, které se podařilo vykuknout zpoza mraků.

Tmou se plížila skupina ozbrojenců, maskovaných tak, aby nebyla vidět. Ruština dávala tušit, že se jedná o další skupinu Specnaz.

„Soudruhu veliteli, měli bychom se přibližovat k pozici objektu,“ ozval se hlas.

„Pokračujte,“ odpověděl jiný.

Temný obraz skýtal hodně místa pro ukrytí stínů, takže postupující vojáky prozrazovalo jen občasné prasknutí větévk.

Asi po deseti minutách se plížící vojáci zastavili a velitel vpředu zvedl ruku.

„Ticho, nic nevidím.“

Sýček stále hýkal, hýkal a hýkal, až najednou ustal.

„Soudruhu, zlověstné ticho,“ řekl hlas.

„Ticho,“ odpověděl velitel.

„Soud...“ slovo zmlklo a ticho prohloubilo.

„Někdo tady je!“ vykřikl jiný hlas.

„Kde?“

„Ta...“ zmlkl další hlas.

„Seskupit zády sobě a zahájit obranné procedury,“ zařval velitel a protože nebylo nic vidět, opřel se o strom. Kdyby bylo vidět kromě černé i něco jiného, divák by v tuto chvíli viděl, že podstatná část jednotky je opřená o stromy a jediné světlo, které se najednou objevilo, byl červený laserový paprsek zaměřovače.

„Velite...“ pokusil se kdosi promluvit, ale ozval se pšouk a hlas byl přerušen úderem smrti.

Nastala panika a vojáci začali střílet naslepo do okolí, takže se les rozzářil světlem střelby a trasovacích nábojů.

Po několika minutách střelba ustala, po chvíli ticha se opět objevil paprsek smrti a několik výstřelů ukončilo další životy.

Znovu začala slepá střelba, tentokrát proložená granátometem, který dokonale vyčistil od vegetace a života velký kruh kolem dokola.

Nic to každopádně nepomohlo, protože když skončili s řáděním, červený paprsek se objevil znovu a znovu začal rozsévat smrt.

„Tak se ukaž zmrde,“ zakřičel velitel Specnaz, když zbýval sám. Dramatická pauza byla dlouhá, velmi dlouhá, ve které se soudruh velitel začal obávat, že se zmrud neukáže.

Najednou se rozsvítilo prudké světlo halogenové baterky a ozářilo ruského velitele v očích.

„Skloň to, durak,“ řekl.

Světlo se sklonilo a vystoupila z něj postava ve vojenské zelené košili, s tváří pokrytou mohutným plnovousem a těžkým kulometem v ruce.

„Plukovník Braddock, armáda Spojených států amerických.“

Střih. Rozednívání, po lesní cestě v mlžném oparu jdou Generál Blázen, Číča, Ping a Ufon. Ping se sklání nad nějakými větévkami a zamračeně je zkoumá.

„Generále, před námi tu šla jednotka několika desítek mužů.“

„Znamená to pro nás něco?“ zeptal se Generál.

„Nevím, zatím asi nic.“

Jak postupovali hlouběji do lesa začínali si všimnout drobných známek boje, které postupně přecházely v brutální bojiště, v podobě lesa rozmrdaného střelbou z automatických zbraní a vybuchujícími granáty. Objeví první mrtvoly v ruských uniformách a Ping je znalecky prohlížela.

„Generále, přesné zásahy do hlavy. Americká zbraň.“

„Hmm... Amíci vyřídili rusáky, teď čekají na nás. To je jak v béčkovém filmu,“ zamyslel se Ufon.

„Ty vole, Generále to by byl scénář.“

Generál Blázen nic neřekl a mlčky pokračoval skryt za Číčou, protože měl drobné obavy, jestli se k lodi dostanou včas.

Nikdo je však nepřekvapil a došli za zpěvu ptactva na palouček, kde čekala maskovaná loď.

„Co teď?“ zeptala se Ping.

„Hodinky,“ odpověděla Číča.

Ufon mlčel.

Generál Blázen mlčel.

„Generále, hodinky,“ řekla Číča.

Ticho.

„Generále, hodinky, vypínač,“ řekla Číča důrazněji.

Ticho.

„A jó, ty vole, hodinky,“ pronesl Generál, vyndal joint z úst a podíval se na hodinky.

„Sedm hodin a patnáct minut,“ řekl a zmáčkl tlačítko.

Hodinky se rozblíkalý a vyslaly signál. Silové ochranné pole zmizelo a objevila se jejich hranatá loď.

„Konečně doma,“ vzdychla Číča a rozeběhla se k otevírajícím se dveřím.

V půlce se však zastavila, protože cestu ji přehradil muž s plnovousem a pořádnou zbraní.

„Plukovník Braddock, armáda Spojených států amerických.“

„To je vaše práce?“ zeptal se Generál.

„Částečně, bordel udělali Rusové.“

„Co po nás chcete?“

„Popovídat si. Vyslala mě sem Armáda Spojených států, abych zajistil situaci a následně vyřešil. A situace je taková, že zde údajně přistáli mimozemšťané a nikdo neví, co vlastně chtějí.“

„Aha,“ zamyslel se Generál a podíval se po Ping a Číče.

„Plukovníku Braddocku, situace je o něco složitější, protože nejsme všichni mimozemšťané, pouze já, to jsem ještě umělá a tady přítel Ufon, ale ten už tu žije pár let, takže je skoro jako domorodec. A dostali jsme se sem díky kvantové chybě,“ promluvila Číča.

Plukovník Braddock chvíli přemýšlel, protože odpověď se mu příliš nezdála.

„To si děláte legraci?“

„Neděláme. Otočte se plukovníku,“ řekl Číča.

Nechtělo se mu, ale otočil se.

Braddock zíral na hranatou loď jako tele na vrata a v hlavě se mu honilo hodně myšlenek, které mu převracely pohled na svět.

„Pojďte na návštěvu,“ řekla Ping a vydala se k otevírajícím dveřím.

Něco takového plukovník americké armády viděl poprvé v životě. Podlamovala se mu kolena před technologií, která daleko převyšovala tu pozemskou.

„Nejsme ve vesmíru sami?“ zeptal se polohlasem.

„Ne, plukovníku. Vesmír je živé místo a kdybyste se nenarodil v takovém zapadákově, zíral byste. Pojďte si dát panáka,“ promluvila Ping.

Seděli v řídicím centru několik hodin, vypili hodně lahví, vykouřili hromadu hulení a vyšňupali hroudu kokainu. Plukovník Braddock dostal odpovědi na své otázky a zjistil, že svět není takový jaký se zdá. Nikdy by ho totiž nenapadlo, že zažije setkání s cizinci z jiné reality a ještě navíc s dealery drog.

„Generále, nejjednodušší bude, když odletíte a nikdy se už nevrátíte.“

„Plukovníku, to je náš cíl a plán. Číča obnovila energii a jsme připraveni zmizet, tato technologie nesmí padnout nikomu do rukou.“

„To je dobrý nápad. Budeme ještě chvíli pařit?“

„Mohli bysme, odletíme až za tmy, Chceš tripa?“

Párty se nakonec protáhla přes víkend, protože Ufon obvolal pár známých a nakonec se na louce sjelo takových dvě stě lidí, kteří pařili jako o život. Navíc, každý obdivoval připravené kulisy a Ufonovi došlo, že párty ve stylu sci-fi budou trháky.

Čas odletu naplánovali na nedělní půlnoc při vyvrcholení mejdanu. Ufon s Plukovníkem Braddockem se rozloučili s Generálem Bláznem, Číčkou a Ping. Všichni se objímali s tím, že jsou nadsmrti tímto setkáním poznamenáni.

Za mohutných světelných efektů se kosmická loď zvedla a vyndaný dav začal jásat. Hudba hrála a Ufon s Braddockem dál pokračovali ve šňupání kokainu.

První tajemník byl nasrán. Totálně nasrán a střílel ze své osobní zbraně po celé místnosti, kde na zemi ležel mrtvý voják, který přišel sdělit nepříjemné informace z České republiky.

„Všechny vás nechám popravit. Všechny do jednoho. A zbytek štábu pošlu na Sibiř kopat kanály.“ Generálové v zakouřené místnosti byli malí. Neskutečně malí a rozklepaní jak ratlíci. Shůry na ně pohlížely zamračené obrazy komunistických idolů a temný mrak nad jejich hlavami bouřil blesky. Přenos byl přerušen, když první tajemník rozstřelil kameru. Generálové si oddychli a rychle nalili vrchovaté stakany.

„Soudruzi, jsme v prdeli,“ řekl první generál, napil se a prostřelil hlavu. Zbylí sledovali sesouvající se tělo k zemi a v hlavě hledali odvahu ke stejnému činu. Jeden ji našel, ale špatně zamířil a ustřelil si spodní čelist. Zbytek se rezignovaně posadil ke stolu a začal se opíjet. Věděli, že je konec.

Na druhé straně světa v americkém podzemním řídicím středisku vládla velká radost. Házelo se čepicemi, objímalo a děkovalo bohu.

„Oh my god, oh my god, díky můj pane,“ ozývalo se hekání ze všech stran, protože vzrušená nálada některé vojáky a sem tam vojačky tak nabudila, že začala mezi sebou souložit, kde to zrovna přišlo. Generál a jeho plukovníci zapálili vítězné doutníky pašované z Kuby pro tyto příležitosti a čekali na spojení s presidentkou.

Obraz naskočil, zrovna když si presidentka zapínala podprsenku a ze záběru zmizel gigantický černý penis.

„Generále?“

„Paní presidentko?“

„Generále, proč mě rušíte? Mám jednání s jedním důležitým ministrem.“

„Madam, chci vám ohlásit úspěch. Plukovník Braddock vyřešil situaci a má spoustu informací. Paní presidentko, nejsme sami.“

„No, ale to snad už víme od Roswellu, ne?“ řekla presidentka a oblékala si koženou vestu.

„Kdepak, Roswell byl podvod pro odvedení pozornosti.“

„Od čeho?“

„Že Hitler utekl do Jižní Ameriky a s Mengelem otevřel fabriku na výrobu vepřového lančmítu.“

„To si děláte prdel,“ zasmála se presidentka.

„Neděláme, akorát nikdo nepředpokládal, že tak blbá historika přežije tolik let a pořád se najdou pitomci, kteří si myslí, že komunikujeme s mimozemšťany.“

„No já jsem si taky myslela, že ...“

„Paní presidentko, každopádně ode dneška je to již pravda a nemusíte trpět výčitkami.“

„To ráda slyším. Vyřídte plukovníkovi Braddockovi, že až bude ve Washingtonu, ať mě navštíví v Bílém domě. Velmi ráda bych ho poznala a osobně se mu odvděčila.“

„Určitě mu bude ctí,“ odpověděl generál a slastně vychutnával doutník.

„Teď mě opět omluvte, musím se vrátit k jednání,“ ukončila presidentka videokonferenci.

„Pánové, dnes máme co slavit, zachránili jsme svět,“ pozvedl sklenici s alkoholem a pořádně se napil.

Dlouhý záběr na vesmír a do obrazu zrovna vlétla hranatá kosmická loď. Pomalu se zastavila a záběr přesunul do kabiny.

„Generále, tady někde by měla být kvantová trhlinka, kterou jsme se sem dostali. Nyní nastavím přístroje do vyhledávacího režimu a zkusím najít frekvenci reliktního záření odpovídající parametrům naší kvantové reality. Asi to chvíli potrvá,“ řekla Číča.

„Nevadí,“ odpověděl Generál Blázen a zapálil velké vítězné brko.

Po několika hodinách se otevřela svítící díra a v zahulené místnosti zavládlo nadšení. Čiča zamířila za bílým světlem a loď zmizela. Obraz ztmavl a objevil se text „Tady budou závěrečný titulky a znít velkolepá hudba.“

Cvak, projektor se vypnul a někdo rozsvítil světlo.

„Tak co, Blázne. Dobrý?“ zeptal se Ufon a upil z lahvičky.

„Myslím, že jo. Já to vidím jako trháč, kabelovky se o to porvou.“

„Myslíš?“

„Určitě, nikoho nemůže napadnout, že je to ze života a když dáš na začátek ještě text *„Natočeno podle skutečných událostí“*, tak to zabiješ úplně. Ty vole, tohle prostě nevymyslíš,“ smál se Blázen a hulil brko.

Ufon byl rudý koksem, chlastem a blahem a vůbec nevěděl, co má dojetím říci. Blázen si tu chvíli užíval.

„Už sem ti to říkal, za pomoc,“ řekl, když se přestal smát.

„Sepíšeš mi ještě pár historek, abych je mohl v budoucnu využít?“ zeptal se Ufon.

„Já myslím, že jo,“ odvětil Blázen.

„Skvělé, zdržíš se na dotočný? Už sem poslal pro Kokota a Pinga.“

„Ufone, už zase mejdan?“

„Konec natáčení se musí vždycky oslavit, na to existují nepsané zákony,“ zasmál se Ufon.

„Když to musí být,“ vzdychl Blázen a sklonil se nad lajnou. Stmívačka.

Roztmívačka proběhla do jídelní místnosti pozemské Základny.

„... no a pak sme ještě dva dny pařili, málem jsme zbourali celou halu, protože vyndaní herci a štáb se vrhli na kulisy a rozštípali je. Šílenej večírek, po kterým sme se definitivně rozloučili a konečně odletěli hledat cestu zpět.“

Blázen dokončil vyprávění, vyhodil vajgl a začal balit nové brko.

„Kapitáne. Vysvětlete mi, jak to bylo doopravdy s Pongem a plukovníkem Braddockem?“ zeptal se Karlos, kterému zvědavost nedala klidu.

Blázen se podíval po Pongovi, který jen lehce pokynul na znamení souhlasu.

„No, s plukovníkem to bylo poněkud složitější. Jedna z výraznějších autorských modifikací, protože tak romanticky setkání ve skutečnosti neproběhlo.“

Pong běžel k lodi a do cesty mu Braddock skutečně vstoupil, protože chtěl zabránit tomu, abychom odletěli. Nějaký přání americký vlády. Takže mu náš přítel Pong povídá, že se necháme pitvat jen přes naše mrtvoly, načez plukovní reagoval, že to prý není problém.

Začala slušná rubačka, během které si Pong s Braddockem dali slušně přes hubu a výrazně pochroumali vnitřnosti, ale i přes to všechno si náš milej Pong mohl připsat vítězství.

Když se nám podařilo plukovníka svázat, dotáhli jsme ho do Kapky, kde dostal nalejvárnou na téma *„nejsme ve vesmíru sami“*. Pustili jsme mu pár videíček z naší reality, aby viděl jaká také může být budoucnost.“

„Šéfe, ještě nezapomeňte na drogovou přednášku,“ dodal Pong.

„Máš pravdu. Vysvětlil jsem mu, že jsme obchodníci s drogami a že tam odkud přicházíme, je to běžná a slušná práce. Nejdřív nám nevěřil, ale když si dal prvního jointa a první lajnu, pochopil o co jde.“

„Takže jsme zase slušně zapařili,“ dodal opět Pong a rýsoval lajny.

„Jo, proběhla taková párty, na kterou Ufon pozval celou řadu svých známých, ale to už víte.“

„Kapitáne, očividně jste se nenudili,“ zasmála se Urgha.

„To ne, jen by mě zajímalo, jak nakonec dopadl plukovník Braddock,“ zamyslel se Kokot.

„Se asi nikdy nedozvíme,“ odpověděl Pong a natáhl do svých dutin mocnou čáru.

Partička našich hrdinů se sice nikdy nedozví, jak dopadl příběh plukovníka Braddocka, ale čtenář má autora těchto historických analů a tento rád předá informaci, jak se to s americkým vojákem nakonec vyvinulo.

„Generále, je mi hrozně líto, ale nemůžu sloužit dál armádě Spojených států amerických.“

„Plukovníku Braddocku, co povídáte za nesmysly?“ zeptal se generál překvapeně, až mu málem vypadl doutník z úst.

„Nemůžu, nedokázal jsem splnit rozkaz a zajmout vetřelce. Byl jsem poražen a viděl jsem realitu, ve které Spojené státy americké hrají minimální roli. Generále, nejsme ve vesmíru sami, rozumíte?“

„Nerozumím. Proč jste nebyl schopen plukovníku zajistit vetřelce a jejich technologii?“ oponoval generál.

„Generále, nejsme ještě dostatečně rozvinutí, abychom byli připravení využívat mimozemské technologie. Vždyť my ani nevíme, že zde již žijí. Chápete, oni zde již žijí a my nic nevíme!!!“ skoro křičel plukovník Braddock.

„Braddocku, uklidněte se. My jsme vždycky tušili, že tu již mají své agenty, ale vy jste informaci potvrdil. Zasloužíte obdržet nejvyšší medaili cti za službu vlasti.“

„Tu si strčte do prdele, já vám na všechno seru,“ vykřikl Braddock, na kterého očividně přicházel dojezd po několikátýdenní pařbě, protože se před odletem ještě v Praze dost zasekl.

„Uklidněte se, člověče,“ rozčilil se generál a sedící plukovníci přikyvovali.

„Já jsem klidnej, ale s armádou končím,“ konstatoval plukovník.

„Dobře, dobře. Co chcete plukovníku dělat dál?“

„Generále, rozhodl jsem se prodat farmu a odejít do kláštera meditovat.“

„Plukovníku, vaše rozhodnutí, snad si to ještě rozmyslíte,“ odpověděl generál a posadil se.

„Nerozmyslím,“ řekl Braddock, naposledy zasalutoval a odešel.

Uběhl skoro rok a Braddock s vyholenou hlavou a v rouše mnicha bloumal po klášteře, který byl vysoko na hoře a jediné přístupové cesty, které vedly do síní meditací, byly provazové žebříky.

„Co tě trápí,“ zeptal se starý mnich v dlouhých bílých vlasech.

„Mistře Ho, měl jsem vidění, ve kterém mě volal lidský svět.“

„Čeho žádal pozemský svět?“

„Pomoc, prý je málo radosti a já byl vyvolen šířit lásku, mír a radost.“

„Veliké a důležité poslání,“ zamyslel se Mistr Ho a mnul si dlouhý bílý vous.

„Dáte mi, Mistře, požehnání?“ zeptal se Braddock.

„Můj žáku, pokud k tobě promluvil Bůh a žádá tě, abys šířil radost, jsi požehnaný. Toto je hora požehnaných. Ohm-ohm-ohm-watt-ohm-ohm...,“ Mistr Ho začal šeptat starodávné mantry.

Braddock se rozloučil s ostatními zbylými mnichy a sestoupil po provazovém žebříku zpět do světa normálních a obyčejných lidí. Došel k prašné cestě, rozhlédl se a vydal podél malého potůčku dolů do údolí. Ušel asi dvacet metrů, když se ozvalo hlasité zatroubení automobilu, který vyjel z nenápadného úkrytu u cesty. Pomalu dojel k Braddockovi, zastavil a otevřel dveře, ze kterých se vynořil dým a Ufonova hlava.

„Nazdar kámo, tak už máš čistou hlavu?“

„Mám, ty vole.“

„Tak si nastup, letadlo již čeká,“ zasmál se Ufon a udělal Braddockovi místo v autě, kde bylo několik nahých kočiček.

„Jakej je plán?“ zeptal se Braddock, když už seděli v letadle.

„Stavíme se v Mexiku, kde nás očekává několik přátel a pojedeme si pro zboží. To víš, za poslední rok se mi trošku rozjely obchody a potřebuju někoho důvěryhodného, aby v Mexiku dohlédl na hlavní sklady a pár konkurenčních skupinek, které se nám pokoušejí vesrat do byznysu.“

„Tak kartely ti dělají těžkou hlavu a kurví obchody,“ zamyslel se Braddock.

„Přesně tak, nesouhlasí s cenami, které jsem nasadil. Zastávám názor, že kokain má být dostupný úplně pro všechny a v pohodě stačí poloviční ceny.“

„Tak to se jim asi opravdu nelíbí.“

„Ne, Braddocku, nelíbí a je potřeba někdo s velkým srdcem a odhodláním, aby jim to vysvětlil. Jo, a máme svoje logo, bude na každém našem produktu, podívej,“ vytáhl Ufon pěkně zpracovaný návrh loga „UFO kartel“.